

ственъ. Вий не допускате ли такава случайностъ въ това наказание?

— Какво да допускамъ?

— Да допускате, че азъ просто несправедливо съмъ ви наказалъ?

— Това си нѣма мѣстото. Азъ казахъ по-прѣди. Азъ си излѣжахъ затвора. Я си кажи тайничката, която си имате въ сърдцето, та не ме върти на самъ на тамъ.

— Главно менъ ме интересува неговото настроение, понеже вслѣдствие на това мое наказание, което той може да го е взелъ за несправедливо, то той вслѣдствие на това си е позволилъ прѣдъ мене, въ присѣдствието на единъ талигаджия, да ми каже, че той е билъ мстителенъ човѣкъ и че той не прощавалъ такива случаи, и ми търсилъ случая въ пещерскитѣ лозя, не да ме бие, но да ме убие. Такова нѣщо не помни ли г-нъ Здравковъ да ми е казалъ въ присѣдствието на талигаджията?

— Не мож да си прѣдстави такава нѣщо.

— Послѣ това врѣме, слѣдъ излизанието на Здравкова изъ ротата, кога съмъ се виждалъ съ него, и какъвъ разговоръ съмъ ималъ съ него, моля да се попита свидѣтеля?

— Азъ не помня по-прѣди да съмъ се виждалъ съ него, освѣнъ когато той замина отъ Панагюрище за София и послѣ когато се върна отъ София ме намѣри въ Пазарджикъ.

— Не може ли да каже за какво съмъ го търсилъ.

— Бѣше питалъ Друмева, кждѣ е Здравковъ, искамъ да се срѣщна съ него, той ми каза и азъ отидохъ на хана.

— Моля, г-да сѣдии, да се попита Здравковъ, въ кое врѣме съмъ азъ питалъ за него и въ кое врѣме съмъ стигналъ въ София и не помни ли въ кое врѣме сме сѣ виждали, сутринъ или вечеръ?

— Бѣше единъ денъ кждѣ обѣдъ, бѣше въ една бѣла риза съ пюскюлче, бѣше наконтенъ добръ и говорихме по комплота?

— Исклучително по комплота?

— Да.

— Значи сутринята е било, когато съмъ питалъ за него, кждѣ е?

— Е, че азъ не съмъ билъ тамъ, да зная, коя минута и кой часъ е питалъ за мене. Казаха ми, че ме търсилъ, и азъ отидохъ.